

Fædrelandet.

Abonnementspris i Kjøbenhavn 15 \mathcal{R} pr. Kvartal, 5 \mathcal{R} pr. Maaned, enkelte Nr. 6 \mathcal{S} ; udenfor Kjøbenhavn 3 \mathcal{R} pr. Kvartal frit i Huset.
Hver Søgne-Aften udgaar et Numer. Bladets Contoir, Klædeboderne Nr. 101, er aabent om Formiddagen Kl. 11—1.

5te Aarg.

Løvedagen den 30. Marts 1844.

Nr. 1542.

Til Danmark!
Den 30te Marts 1844.

Danmark! hører Du Klokkernes Klang?
Din bedste Søn har Du mistet.
For ham nu lyder ved Graven Sang,
Som stolteste Mune Dig risted!
Dyb Sorg der er i Danmarks Lund
Dg aldrig vist skal glemmes
Den, Døden tog i denne Stund,
Hvad siden end fornemmes.

Dannemark! føler Du ret Dit Saar?
Dg veed Du, hvad Du forliste?
Dg veed Du, at i tusinde Aar
Et større Navn Du priste?
Med Dig nu sørger Romas Stad,
En Verden Sorgen tynger,
Dg største Digters Kampesvad
Din Sorg vel ei bortfynger.

En Konge har Du til Hvile stædt
Dg Konge i Konstens Rige
Har Thronen aldrig bedre beklædt,
Det hele Verden skal sige!
Fra Drefund til Tiberflod
Det Sørgebud skal ile;
Dg aldrig gif et Kongebud
Med større Sorg til Hvile.

Dannemark elsted' Du Sønnen saa,
At Verdens Sorg Du kan rumme?
Ibi kan ei den Dig til Hjerte gaar,
Maa Hjertet heller forstumme.
Besidder er kun Kjærlighed,
Kun Hjertet ta'er i Sie
Dg den, som ei at elske veed,
Kan Sorgen ikke veie.

Al Storhed har en varslende Klang
Om Mornens de dunkle Gaader,
Som Milesten for Tibernes Gang
Den Fremtidsrunerne raader.
Til Danmarks Liv hin Storcheds Aand
Saa inderligt var klynget,
Dg ikke et tilfældigt Vaand
Dem havde sammenslynget.

Danmark! var det Din Alderdoms Søn,
Som nu saa dybt Du begræder?

12357

Det sidste Glimt af en Fortid Skon,
Hvorom nu Digteren spørder?
Skal Thorvalds Navn som Minde staae
Om Dannemark, som døde!
Dg skal Din Sol med ham nedgaae,
Var hau Din Aftenrøde?

Nei Danmark, om Du Dit Tab forstod,
Dg vidste det ret at tyde,
Da vidste Du ogsaa, hvilken Bod
Du snarest nu maa yde.
Din Daad skal reise Bautaften
For ham, som gif til Hvile,
Som Morgenrøde klar og ren
Hans Navn skal til Dig smile.

X.

— Kjøbenhavns hele Udseende frembød fra imorges tidlig af den Blanding af Alvor og Trævlhed, som stedse bebuder, at der er noget Overordenligt i Vente. Alle Haandværkere holdt Hviledag, Børsen var lukket, Collegier og Skoler ferierede, — kort Alt antydede, at denne Dag var af sær Betydning for Byen, ja for hele Landet. I Charlottenborg, der i mere end een Forstand var Sørgehuset, var Alt indrettet med den Smag, som man kunde vente af et Kunstnersamfund, — med den noble Simpeltid og dog i den store Stil, der saa ganske svarede til Thorvaldsens Sind.

Allt Kl. 9 $\frac{1}{2}$ begyndte Haandværkerne at samle sig i Exercerhuset i Gothersgaden, som dertil var blevet overladt dem; naturligvis var Indledningen til et saa ualmindeligt og uforberedt Foretagende ikke gaaet af uden al Slags smaalige Betænkkeligheder, men det glæder os ikke lidet at kunne tilføie, at den ærlige Følelse baade for Thorvaldsens store nationale Betydning og af det dybe Sammenhæng mellem Konsten og enhver høiere industriel Stræben, — hvilken navnlig ved Thorvaldsens Ankomst en Adresse til ham fra Industriforeningen saa smukt har udtalt paa hele Haandværkstandens Begne, — let og fuldstændigen seirede, og de Industridrivendes hele Forhold paa denne Dag er et smukt Bevis paa den Følelse baade for Fædrelandet og Standen, der besjæler samme.

Kl. 11 $\frac{1}{2}$ drog de, smukt ordnede efter de forskellige Haandværk, med florbehangte Faner og Sørgeemblemer i stille og tætsluttede Rækker til Charlottenborg, fra hvis Port de opstillede sig i to Rader over Kongens Nytorv, Østergade, Amagertorv til Helliggeistes Kirke. Deres Antal har udgjort mellem 4 og 5000, dels Mestere og Borgere her i Staden, dels Evende.

Kl. 12 $\frac{1}{4}$ drog 800 Studenter, med Fane (den samme, som var malet af afdøde Adam Müller til og kun brugt ved Thorvaldsens Ankomst i 1838) og deres Sangforening foran, fra Studigaarden ad Gothersgaden til Charlottenborg, hvor de opstillede sig geleddvis fra Sørgehusets Port henimod Østergade. Imidlertid samlede det egentlige Følge fra alle Kanter i Sørgehuset, — for en stor Deel havde de i For-

12358

veien forenet sig corporationsvis, — og udfyldte den store Bygnings rummelige Sale, der alle vare decorerede paa en Maade, som var vel skikket til at forhøje den Stemning, hvori Alle mødtes. Saaledes vare i alle de forreste Rækker Loft og Bæge behængte med Sørgedardiner (i et af dem var den for nylig fra Hr. Dahlboffs Broncestøberi fuldendte herlige Statue af Christian den 4te, som Thorvaldsen har udført for Nøestilde Domkirke, opstillet), i alle Maleriudstillingens Sale vare Paneler og Nakværker beklædte med sort Klæde.

Kl. 12 $\frac{1}{2}$ tog den egenlige Ceremoni sin Begyndelse. Sørgemarschallen, Prof. Ursin, forte Konstacademiets Medlemmer, Kjøbenhavn's Magistrat og Borgerræpræsentanter, som Bestyrelse af den Commune, der af Thorvaldsen er indsat til Universalarving, Testamentets Executores, de herværende diplomatiske Corps, Geistligheden, de kgl. Collegier, Netterne, Universitetets Profesorer og Kongehusets Medlemmer og Ræpræsentanter ind i den store Antiksal, der var oplyst med matlebane Lamper og Blus. Omringet af mange af Oldtidens herligste Mindesmærker og flere af hans egne Arbejder, som saa værdigen slutte sig til disse, laa her den store Mesters affælede Legeme med en frisk Laurbærkrands om det skønne Hoveds Sølvhaar, og Ingen har kunnet været Vidne til denne rørende Afstedscene, uden dybt at være greben af den himmelske Fred og vidunderlige Klarhed, der lyfte frem af disse ædle Former, over hvis høie Skønhed selv Døden syntes ikke at have nogen Magt. Ved hans Hoved stod de tvende colossale Staturer, den kristelige Visdom og den kristelige Kraft, og ved disse Fødder de tvende siddende Genier, der alle høre til Thorvaldsens store Monument i Peterskirken over Pave Pius, og ligeoverfor den gigantiske Hercules, han fort for sin Død har fuldeudt, og hvis sprudlende Ungdomskraft vil være et uforgængeligt Minde om den Livsfriskhed og Sjælsstyrke, denne Olding bevarede til sit Livs sidste Diebliske. I den mystiske Belysning fremtraadte alle disse hvide og skønne Gestalter med en Aander verdens høie Ro og tause Majestæt, der vel maatte fylde ethvert Sind med ydmygt Alvor og dog med trøsterig Fred. Den høitidelige Stilhed blev omsider afbrudt ved følgende Chor, som til Ord af H. P. Holst og Melodi af Rung blev sunget af Kunstnerne.

Med tunge, tunge Taarer

Vi bære Danmarks Stoltbed nu til Graven.

Her, hvor vi lytted til hans Vink og Raad,
Her stottes atter vi omkring vor Mester:
Men faderløse staae vi nu med Graad
Og stirre paa hans Jordlivs sidste Rester.
Hans Ry, hans Hæder og hans Bærers Glands,
Ser! det er Arven fra vor fære Fader —
Men hvo af os tør balle til hans Krands?
Hvo hæver Arven, som han efterlader?

Derfor med tunge Taarer

Vi bære Danmark Stoltbed nu til Graven.

Derpaa gav Academiets Præsæs, Hs. kgl. Høihed Kronprindsen, Ordre til at lukke Kisten, hvilket saaledes skete i Overværelse af en Forsamling, der ikke blot indeholdt de fleste af Danmarks Notabiliteter, men tillige Statens og Udlændets officielle Ræpræsentanter. Paa Kistens Laag hævede sig den af Thorvaldsen udførte Portraitstatuette af ham selv, — hvorledes han med Meislen i Haanden støtter sig til Haabets Guddom, — ud af en rig Fylde af Blomster; een af Krandsene var bunden af Landets Dronning, en anden af Solblomster var bleven overbragt af flere Skolers Elever. Rundt om Kisten løb malet i streng architectonisk Stil sort i sort en Egekrands, ved Hovedet en Seiersgudinde, og ved Fødderne Skjebnens tre Parcer; ovenpaa laa mellem en levende Palme og en Laurbærgren den Meisel, der i Thorvaldsens Haand var bleven saa mægtigt et Scepter.

Professor Clausen fremtraadte derpaa og mindede i nogle skønne Afstedord om det dybe Sammenhæng, der var mellem Thorvaldsens Kunstnerliv og det Sted, hvorfra han nu skulde bringes hen,

for i Herrens Tempel at erholde Kirkens Indvielse til Gravens Fred, om den høie begejstrende Betydning, hans herlige Liv og rige Virken havde for Danmarks Væge og Danmarks Fremtid. Under Kunstnerens Afstedsang blev Kisten baaren ned i Gaarden, hvor de herværende italienske Sangere i følgende Linier af H. P. Holst udtalte deres Fædrelands Smerte over hans Tab.

Solo.

Piangi, Italia! piangi di dolore!
Cadde quel eroe, cadde moribondo,
Di cui l'ingegno, chiaro e profondo,
Ti fece fiorire l'antico onore!

Quartetto.

Sta qui dolente,
Mesta ed afflitta
Di marmo splendente
La prola inclita;
Ma della beltade divini esempj
Faran le delizie di tutti i tempi.

(Græd Italien! græd kun af Smerte! Døende sank han, denne Heros, hvis klare og dybe Geni led din Oldtids Fæder opblomstre paany.)

(I fraalende Marmor staaer hans berømmelige Afkom sørgende, nedslaaet og bedrøvet; men som guddommelige Skønhedsmonstre skulle de leve til Glæde for de kommende Tider.)

Kunstnerens Farvel led endnu een Gang fra den Altan, hvor for nogle Aar siden Thorvaldsen strax efter sin Hjemkomst traadte frem for at modtage mange tusinde Danstes jublende Velkomstraab, medens Toget satte sig i Bevægelse i følgende Orden: tvende Sæcondmarschaller (Medailleur Krohn og Maleren Noed); Deputationer fra samtlige Sætatens Compagnier (hans Fæder var Billedskærer ved Holmen); Studenterne; de herværende Islandere (han nedstammede fra en ældgammel islandsk Væ); de Deputerede fra Haandværkslaugene; Kunstnerne og Lærerne ved Academiets Skoler, to Premiermarschaller (Architekt Bindebøll og Theatermaler Christensen); Kisten baaren af 40 Kunstnere, paa høire Side Thorvaldsens tro Tjener Wilkens; Hs. kgl. Høihed Kronprindsen som Hs. Majestæts Kongens Ræpræsentant og Prof. Eckersberg; Hds. Majestæts Enkedronningens Ræpræsentant og Prof. Lund; Hs. kgl. Høihed Prinds Ferdinand og Prof. Htich; Hds kgl. Høihed Prindsesse Julianes Ræpræsentant og Statsraad Koch; Landgreve Wilhelm af Hessen og Prof. Høyen; Prinds Christian af Glücksborg og Prof. Stein; Academiets øvrige Medlemmer (deriblandt Statsminister Moltke); Executores testamenti; Communalbestyrelsen; Corps diplomatique; Universitetet; Geistligheden; Høieret; Cancelliet; Rentekammeret; Generaltoldkammeret; Hof- og Stads- samt Politiretten; Sætaten; Landsætaten; Kongens Livcorps; Borgervæbningen; Haandværkernes Nædermænd og Bisiddere; Industriforeningens Ræpræsentanter; Studenterforeningens Seniorat og det øvrige Følge, hvortil de forstjellige Haandværkscorporationer sluttede sig efterhaanden, som Toget gik dem forbi.

Alle Gader og tilslødende Guse, hvor Toget passerede, vare tæt bedækkede med for stærke Delen sortklædte Mennesker; paa mange Steder vare endogsaa Tagene fulde af Tilskuere. Veien var bestrøet med Sand og Graugviste, og fra flere Guse strøedes Blomster paa Kisten; et smukt Indtryk gjorde Opstillingen af Thorvaldsen laurbærkrandsste Buste og flere af hans Arbejder florbehængte i Gibsboutiquen paa Østergade. I det Toget bevægede sig frem mellem Haandværkernes Geledder scenedes Fanerne og paa flere Steder modtoges det med Sørgemærker af opstillede Musitchor, ligesom Choralerløde fra Kirke-taarnene med Basuner.

Kl. 2 $\frac{1}{2}$ ankom Toget til Frue Kirke, udenfor hvilken Studenterne daandede Espalier. Kirken var oplyst med Lysekroner og Gandelabræ og behængt med sort Klæde, fra hvilken Baggrund de hvide Staturer udraadte med en imponant Klarhed; og denne høitidelige alvorfulde

Decoration i Forening med den gribende Sørgemarsch, hvormed Hartmanns Orgel, understøttet af Basuner, modtog Processionen, gjorde et Indtryk i saa stor Stil, at Ingen af de Tilstedeværende nogensinde vil glemme det. Ved Kirkens Indgang sluttede Hs. Majestæt sig til Toget og indtog derpaa sin Plads i Menighedens Midte ved Siden af Dronningen, Kronprindsessen og flere andre Damer, hørende til Kongehuset og Hoffet. Risten sættes ned ved Foden af Choret, og det varede kun kort Tid, inden den store Kirke var fuld; naturligvis var den langt fra at kunne rumme det hele Følge, navnlig ikke Haandværkscorporationerne og en Deel af Studenterne.

Da Hartmanns herlige Sørgemarsch forstummede, udførtes af det kgl. Theaters Sangere og Sangerinder til Musik af Capelmester Gläser nedensaaende Cantate af Dehlenschläger:

Chor.

Folket samler sig i store Rækker
Om en Kiste, hen i Kirken sat;
Rige Hæderstegn dens Laag bedækker.
Har en Helt, en Fyrste, dig forladt,
Fædreland? — Al, gennem Taaren sulfer
Danmark: Nei! det var en Billedhugger!
Men ei Helten, over trætte Been,
Reiste selv sig store Vindesten.

Recitativ.

Da Frost og Blæsten med Jis og Sne
Klød hid, for Vinterens Fæst at hædre,
Da lod i Snefoget grænt sig see
Fra Islands D Dine Heltedædte.
Som Engle kom de fra Himlens Hal,
De stunge: Vi bringe dig til din Staber!
Dit Fædreland ei Dig miste skal,
Din Genius aldrig Danmark taber.
Da smilte Du, da henslumred Du,
Dg fulgte gierne de gamle Helte;
Ehi dine Værker — de staae endnu:
I Marmorstene, som kan ikke smelte.

Choral.

Frist i din Krands var sidste Blad;
I Vennekreds tilfreds Du sad;
Da hen i Konstens Hal Du gik,
Dg der, i Dodens Dieblis,
Udbredte Tonens Vinger sig
Dg bragte Dig til Himmerig.

Saa redte de den Døde Seng
I Skolen, hvor som lille Dreng
Han gik, paa Anlag, Tanke rig.
Der stod den store Mesters Sig.
Der, Thorvald! længe stal din Aand
Belede mangen Ynglings Haand.

Sang.

Til Syden han drog, hvor Støtterne staae;
De herligste Minder af Hellas Bedrifter.
Det var den Bog og de Vidbomskrifter,
Som Thorvalds Aand kunde bedst forstaae.
I deres Aand han sin egen staae;
Dg deres Betydning han os forklarede
I Værker, som selv ham aabenbarede.
Antiken var ei Antike meer;
Den levende blev; — han dybt den fatter.
Dg Phidias og Praxiteles atter
I ham forbauset Europa seer.

Tre Stemmer.

Men ei blot Konst fra Korinth, Athen,
Ham danned og blev hans Aand tilgode:
Hvor Rafael, hvor Michel-Angelo stode,
Derklang ved Hammeren Thorvalds Sten.
Dg Medicæernes Laurbærgren
Sig frodigt ind i hans Værksted boled,
Dg styrked ham og forfristed ham Diet.
I Vasrelieffet Correggios Ord
Han gjentog, — Naturen det selv befaler:
„O Rafael! jeg er ogsaa Maler“.
Dg hvo er Den, som ei Thorvald troer?

Flere Stemmer med Chor.

Dg kort som Aanden sig udvikled Fjerted,
En Kist fra Himlen han fornam:
Han sølte: hvad der Christus havde smerted,
Dg hvad der havde glædet ham.
Da med Disciplene vor Frelser fra det Høie
Redførte paa Sky, ved milde Lyn,
Dg rørte ved et jordist Die,
Da Thorvald staae et himmelsk Eyn.
Dg hvad han staae, han Danmark viste:
De store Billeder de staae nu om hans Kiste;
Dg Christus strækker — salig Høie —
Sin Haand mod ham og siger: Kom, min Søn!

Slutningschor.

Farvel, Du store Thorvald! Her Fædrelandets Kist!
Her hver en Vennekemme fra dybtbevæget Bryst!
Her hver, hvis Aand forstod dig, hvis Hjerte aned Konst!
Tak, Thorvald! Du har adspredt den lyffe Taagedunst.
Dig signe Mand og Gubber, og Qvinder, Børn saa smaa!
De skal i modne Fremtid Din Herlighed forstaae.
Du skænte Danmark Vre! — hvad kan vi skænte Dig?
Her Kjærlighed! Du seer den hist fra Dit Himmerig!

Derpaa holdt Stiftsprovst Tryde en Tale. Til Slutning sang Studenternes Sangforening til en overordenlig karakteristisk og effectfuld Melodi af Hartmann nedensaaende Sang af H. C. Andersen:

Træd hen til Risten her! kom, fattig Mand,
I din Kreds fødtes han, og Du tør sige:
Han blev en Stolthed for vort Folk og Land,
En Glands han kasted' over Danmarks Rige!
Ja, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
I Snillet hos ham Gud sig for os viste;
Hans Død vil lyde vidt i Verden ud,
Man priser den, der dog staaer see hans Kiste!
Sin Sendelse paa Jorden har han endt —
Vi har ham seet og kjendt!

Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
Han virked' stort og herligt uden Ege!
I Folkets Kreds og uden Smertens Suf
Saa hjalesund han svang sig til Guds Rige.
Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var!
Fra fattigt Hus det gik ud over Jorden,
Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
Et Præg deraf, et Størheds Præg for Norden!
Oplos dig Sorg i Sang ved Ristens Fæl!
I Jesu Navn, sov vel!

Vi finde det saa meget mindre nødvendigt — maaskee det ikke engang vilde være ret passende — til denne simple factiske Beretning at knytte nogen Slags Betragtning, som der er saa i det mindste af

vore Kjøbenhavnske Læsere, der ikke selv personlig have været Vidne til denne rørende, men dog saa opløstende Sørgesest. Naar vi for saa Dage siden ved at meddele et Brudstykke af Prof. Gyens Foredrag have maattet drage det danske Folk til Minde, hvor forholdsvis en underordnet Deel det egenligen har i Thorvaldsens Kunstnerstørhed, saa falder dette væsentligen en Generation til Last, som vel har frembragt ikke saa fremragende Personligheder, men hvis Liv og Virken i det Hele og Store dog hører til et af de mærkeste Partier i Danmarks Historie. Retfærdighed byder derfor at tilføie, at Nutiden ved den Naade, hvorpaa den har tilegnet sig Thorvaldsen, har fortjent at besidde ham, og i den Mætte af Kjendsgjerninger, der vise, at vi have vidst at paastjønne ham, blandt hvilke naturligvis hans Museum og Frue Kirke ere de betydningsfuldeste og varigste Vidnesbyrd, har hans Modtagelse i 1838 og hans Jordekjøb idag en vel mere ephemere, men dog ingenlunde betydningsløs Plads; thi en mere folkelig og navnlig i Sammenligning med vore iøvrigt saa smaa og indpint Forhold storartet Hyldest er sjeldent bragt nogen enkelt Mand og endnu sjeldnere nogen Kunstner, hvis Indvirkning paa Folket vissest ikke er mindre, men dog mindre haandgribelig, end navnlig Statsmandens eller Hærsejers. Dermed være det ikke paastaet, at nogen meget klart bevidst eller meget dybt følt Erkjendelse af hans kunstneriske Værd og nationale Betydning ligger til Grund hos Alle, eller endog kun hos Flertallet af dem, der med saa stor Medebønhed have sluttet sig til hans velerhvervede Triumph; men ligesom Saadant vel altid og paa alle Steder indtil en vis Grad er de mere Opvakte og mere Dannedes særlige Gie, saaledes ligger der alt et stort Fremskridt — ja man kunde vel sige en stor Velsignelse i den Grebthed, hvorefter næsten Alle have viist sig modtagelige. Og hertil have Alle bidraget hver paa sin Vis lige fra den egl. Familie, som paa en tillige værdig og besteden Naade har sluttet sig til Nationens Følelse, og til den ringeste Almuesklasse, hvis tause Erbødighed og smukke sømmelige Forhold viste, at den i det mindste havde en Kuelse om, at det var store Bedrifter, der vare udførte af en Mand, fremgaaet af dens egen Mitte.

Og saaledes vil det heller ikke blive uden velsignelsesrig Virkning, at hele Folket paa en Naade er bleven berørt af et høiere Livs Bingeslag. Det vil begeistre vor yngre Kunstnerlag til modig og kjærlig Stræben; det vil opmuntre hver Konstens Ven til virksomt at bidrage til det herlige Maal, at Thorvaldsens glørværdige Liv maa vorde det lysende Udgangspunct for en rig af hans Land besjælet Kunstepoche her i vort Norden; det vil styrke og nære Erbødigheden for Landens Liv og Geniets Jdræt; det vil opslaae me hvert ædelst Sind til daadfuld Virken for Fædrelandets Vre og Glands. Og derfor er denne Jordekjøb ikke Dødens men Livets Triumph. Hvo der saae det rolige Smil, der omsvævede den Hedengangnes Læber, hvo der blev greben ved Synet af hans herlige Livs stolte Mindesmærker, hvo der i sin egen Barm følte den livsalige styrkende Varme, hvormed al Etordaa og Berømmelse fylder hvert højhertet Sind, han vil idag ikke blot have følt, hvad vi i Thorvaldsen have mistet, men fremfor Alt hvad vi i ham besidde; han vil have forladt hans Baare med den Følelse „Død, hvor er din Braad, Helvede, hvor er din Seier“.

Tivorgen.

Søndagen den 31te Marts.

Prædikanterne.

Froprædiken.

Frue Kirke, Cand. Buhl, Kl. 7.

Holmens, Cand. Regou, Kl. 7.

Høimesse.

Slotskirken, Biskop Nystrøm, Kl. 10.

Frue Kirke, Markmann.

Holmens Kjerumgaard.

Helliggeistes, Spang.

Trinitatis, Dr. Rothe.

Peiri, Stapel, Kl. 10.

Frelserens, Tage Schaf.

Frederiks, Thun, Kl. 10.

Garnisons, Knudsen.

Citadellens, Petersen, Kl. 9½.

Reformert, tydsk, Hamburger, Kl. 9½.

— fransk, Raffard, Kl. 12.

Bartou, Mag. F. Hammerich.

Almindelig Hospital, Rønne, Kl. 8½.

Abel Cathrines Stiftelse, Rønne, Kl. 10.

Frederiksberg By, En Candidat, Kl. 1.

Aftenfang.

Cand. Fuhl.

Cand. Falck.

Cand. Sinding.

Dr. Gad.

Bisby.

Cand. Spur.

Cand. Christiani.

Den naturhistoriske Forening. Museet staaer aabent for Selskabets Medlemmer og deres Familier, i Thotts Palais (Indgangen i Norgesgade Nr. 205). Kl. 11—2. Cand. Reinhardt fortsætter sit Foredrag over Krybdyrene.

Total-Arbejdshedssekskabet. Forsamling paa Raad- og Domhuset. Kl. 7.

Tivormorgen.

Mandagen den 1ste April.

Haandværkerforeningen. Hr. Prof. Wijn holder et Foredrag over „Hvilke Midler frembyde Nutiden, især heri Danmark, til Haandværkstandens Danneelse?“ Kl. 8.

Løssore-Auction i St. Kannikestræde Nr. 45. Kl. 9. (Proc. Petersen.)

Auction paa Børsen i Middagsstunden over Linolie, Ryppe, Cigaretter, m. m. (Ewane & Svalesø.)

3die Auction over Gaarden Nr. 101 i Klædeboerne. Kl. 3—5. (Cancelliraad Hansen).

Veiret (29—30).

Botanisk Have:	høiest	lavest	middel	Regnmængde.
Barometer	28 9.15	28 6.73	28 7.63	
Thermometer	+4.0	+0.9	+2.4	

„Fædrelandet“

for 1844.

Paa dette Dagblad modtages Subscription i Kjøbenhavn paa Bladets Contoir, Klædeboerne Nr. 101, og hos Udgiveren, J. F. Giedwad, boende sammesteds, til hvem man behagelig ville henvende sig om Alt, Bladet vedkommende. Udenfor Kjøbenhavn modtages Subscription paa de kongelige Postcontoirer. Prisen er i Kjøbenhavn 15 Mk. kvartaliter, 5 Mk. maanedlig, og udenfor Kjøbenhavn 18 Mk. kvartaliter, hvorfor det leveres Abbonenterne frit i Huset.

Færdigt fra Trykkeriet Søndag Formiddag Kl. 11.